demà

"unim·nos i demà la Internacional serà el gènere humà"

ESPECIAL

Després de la legalització del PSC i del
SOE, el PCE i el PSUC ja son legals. No cal dir
ue això suposa un fet de la més gran importàn-
ia- és una nova victòria de tots els treballa-
rs i treballadores, de tot el poble. Però --
uesta victòria és encara parcial- no tots els
rtits obrers i nacionalistes revolucionaris -
n legals. Els sindicats continuen gaudint ùni
ment de la "tolerància", de igual manera que
s organitzacions feministes, jovenils, etc. -
s llibertats d'expressió, associació, vaga,ma
festació,... resten fortament retallades o son
existents. PER TOT AIXÒ CAL CONTINUAR EL COM-
T. VOLEM ELS PARTITS SENSE EXCLUSIONS. VOLEM
MBE UN COMBAT QUE ALLIBERI A TOTS ELS PRESO-
RS POLITICS, QUE ACONSEGUEIXI L'AMNISTIA PER
LA DONA, L'AMNISTIA LABORAL, PER ALS SOLDATS,
C: L'AMNISTIA TOTAL.

COM DUR LA BATALLA?

Molts cops s'ha dit que la llibertat és una
indivisible. I això val en tots els terrenys.
r tant, ara més que mai cal aprofitar la nova
cletxa oberta a l'edifici de la dictadura,per
onseguir, sense esperar ni un sol dia més, la
ena llibertat per a TOT el moviment obrer, la
va legalització sense exclusions. L'experièn-
a d'aquests darrers mesos ens ha tornat a dir
r si de cas ho haviem oblidat, que res no és
ssible fora de la lluita, de la mobilització.
gràcies a ella i no a cap negociació que es
m arribant més enllà, molt més enllà que no
que volia el Govern del Rei i els seus plans
"reforma". I l'experiència ens ensenya també
e la mobilització és molt més profitosa quan
mena unitariament. Per això, fem una crida a
ts els partits i organitzacions obreres i sin
cals, estiguin o no legalitzades, a portar en
vant amb molta més folça encara, el combat
r a la legalització sense exclusions de tots
s partits, sindicats i associacions, la llui-
per L'AMNISTIA TOTAL. No cal doncs esperar,
a les eleccions ni a qualsevol altra cosa,
l fer-ho i fer-ho ara mateix. Cal fer acords
itaris a tots els nivells, a les empreses, -
s barris, a les comarques, als pobles, a les
utats.Cal fer sentir amb més força encara, -
pes de les organitzacions obreres a tot ---
reu. Tenim molt poc temps i cal aprofitar-lo.

14 d'abril de 1977

PER LA LEGALITZACIÓ DE TOTS ELS PARTITS OBRERS ARA!

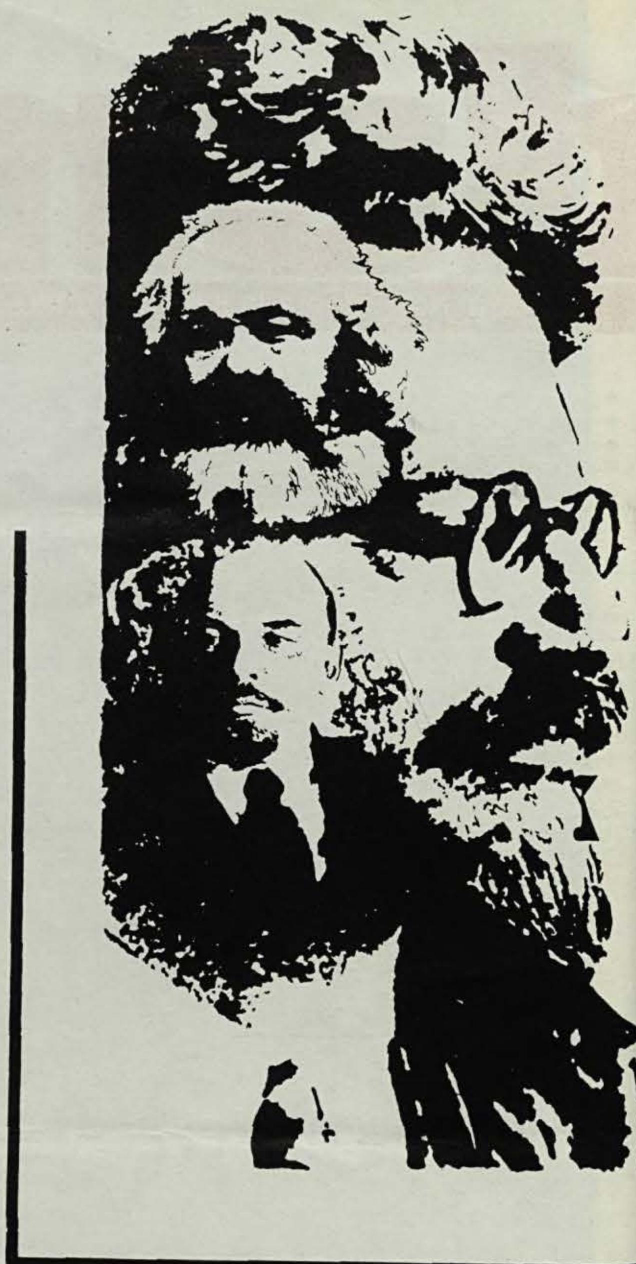
CATALUNYA 2ªQUINZENA/ABRIL 1977

ANY 1 Nº3 5 ptes

Diposit Legal Nº B-7328-1977

LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONÀRIA
(Quarta Internacional)

QUÈ SOM

La LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONARIA és una organització sorgida de la disgregació del FOC (Front Obrer de Catalunya) l'any 1969. L'any 1971 es partí pel bell mig entre la Lliga Comunista i la LCR. Posteriorment a Catalunya s'han integrat a l'organització la Fracció Bolxevic-leninista i la Tendència Obrera de la Lliga Comunista.

La LCR és una organització que durant els pitjors anys de la Dictadura ha lluitat al costat dels altres partits obrers per al millorament de les condicions dels treballadors i treballadores i pel recobrament de les llibertats democràtiques i nacionals. A cada front de lluita, a les fàbriques, als centres de treball i estudi els seus militants han participat a cada acció i han treballat dins de les organitzacions obreres i populars (Comisions Obreres, Associacions de Veïns...).

NOSALTRES SOM UNA ORGANITZACIÓ:

OBRERA

Perquè la classe obrera i els treballadors som la inmensa majoria de la població. Només aquestos poden acabar amb l'opressió i l'explotació. En la colaboració dels militants obrers, treballadors i treballadores, intelectuals, dones i joves està la resta de la nostra força.

COMUNISTA

Lluitam per acabar amb l'explotació de l'home per l'home . Lluitem per a què les fortunes que han fet els capitalistes amb els nostres suors passin a mans de tot el poble, però encara més, lluitem per al poder polític per al treballadors. Volem que les condicions de treball a les fàbriques, o la vida als barris, l'assistència médica i l'organització de l'economia a les nostres comarques sigui obra dels treballadors.
Lluitem per a construir una societat sense classes i això només es pot fer sota la direcció de la classe obrera. És per això que ens reclamem de la tradició i experiència del moviment cominista el qual té ben poc a veure amb la caricatura que de ell ha mostrat l'estalinisme a la majoria dels Estats Obrers actuals.

DEMOCRÀTICA

Perquè defensem les més àmplies llibertats polítiques encara que sabem que sota el capitalisme això té un sostre. Només quan els organs de poder, autogestió i autogovern siguin en mans dels treballadors, gaudirem de la democràcia de la major part de la població, la democràcia obrera.
I som democràtics també en el nostre funcionament intern . A la nostra organització tots els debats estant garantitzats de " dalt a baix i de baix a dalt". Als nostres estatuts està reconegut el dret a organitzar-se en tendència o fracció per a millor portar els debats en cas que un grup de militants així ho creguin necessari.

CATALANA

Lluitem per una Catalunya lliur
cialista, una Catalunya de tots els treb
dors. Perquè volem que Catalunya sigui u
ció sobirana , per això lluitem per la a
todeterminació. Les relacions del poble
amb la resta de pobles ibèrics ha d'esse
ció dels catalans. No volem cap imposici
vingui de fora , encara que sigui de les
espanyoles més democràtiques.
Son catalans tots els que viuen i trebal
Catalunya , lluitarem per a fer possible
tegració dels inmigrats i així lograr q
diferències de llengua i cultura no sigu
més un motiu de divisió dels treballador
Catalunya.

El Pais Valencià, les Illes Balears i Ca
Principat tenen molts trets que els unei
Història, llengua, cultura... Lluitarem
trenyer encara més els lligams entre els
Catalans.

INTERNACIONALISTA

Defenem la solidaritat
cional de tots els treballadors davant e
i multinacionals, és per això que tenim
relacions amb la IV Internacional. Com a
nització simpatitzant d'ella lluitem pel
lisme dels Consells Obrers. Front als pr
d'unitat política o econòmica dels capit
nosaltres estem pels Estats Units Social
d'Europa, que no necessariament han de c
les fronteres actuals, el socialisme all
molts pobles.

QUÈ VOLEM

El nostre objectiu és el Comunisme, és a dir, la societat sense classes i on l'Estat sigui un simple administrador al servei de tot el poble i per tant sense cap caracter repressiu. En definitiva, en arribar al socialisme, l'Estat es va autodestruint a mida que es camina cap a la societat sense classes. Aquesta és la societat Comunista.
Només podrem arribar a ella si el proletariat i els treballadors i treballadores prenem el poder i amb ell els mijans de producció (fàbriques i empreses) El nou Estat representant de la classe majoritària en serà el planificador i el que vetllarà per a què les antigues classes explotadores no ho puguin tornar a ser-ho . A això hem diem amb Lenin, Dictadura del Poletariat, la qual és a la vegada la DEMOCRÀCIA OBRERA , la democràcia dels órgans de poder, autogestió i autogovern dels treballadors i treballadores . És una democràcia que comença a l'empresa i acaba als més alts órgans de poder. Tot això en el sí d'una societat lliure i pluralista on es reconegui a tothom les llibertats de reunió associació i expressió.
També r més en aquesta societat es podrà assolir la veritable llibertat nacional, l'autodeterminació de les nacionalitats sense que hi pesin les relacions d'explotació d'una nació sobre altres fruit de la necesària competència capitalista.
Les capes i sector oprimits de la societat: dones, joves, homosexuals, gitanos, etc... trobaran la sortida per acabar definitivament amb la seva opressió i marginació.

Per arribar al Socialisme i al Comunisme lluitem ara per:

LA DEMOCRÀCIA SENSE RESTRICCIONS

PER LA LLIBERTAT!

I això vol dir , ara:
- Amnistia total, política i laboral. Que tornin tots els exiliats.
- Totes les llibertats democràtiques sense cap limitació. Legalització de tots els partits obrers i organismes sindicals.
- Abolició de l'aparell, lleis i institucions franquistes. Dissolució dels cossos repressius i bandes feixistes . Responsabilitat pels crims de 40 anys de Dictadura. Depuració de l'Exèrcit i Magistratura així com el poder judicial, de feixistes.
- Autodeterminació per a Catalunya i totes les altres nacionalitats. Convocatòria d'eleccions al Paralment de Catalunya , i que convertint-se en constituent i sobirà decideixi les relacions a mantenir amb la resta dels pobles de l'Estatat.
- Eleccions lliures a Corts Constituents , amb dret de vot des dels 16 anys, que proclamin la Republica.

NO AL PACTE SOCIAL, PER LES REIVINDICACIONS OBRERES I POPULARS

Els treballadors no han de limitar les seves reivindicacions per a carreg r amb el pes del "rellançament econòmic" . Això només beneficia a la burgesia, nosaltres hem de defendre l'escala mòbil de salaris, el control de la producció i de l'organització del treball . Que l'Estat emprengui plans d'obres públiques i que nacionalitzi les empreses sota control obrer. Cal també una Reforma Agrària i Fiscal radicals, cal la nacionalització de la Banca i el Crèdit de les grans industries.

PER LA UNITAT I L'INDEPENDÈNCIA DE CLASSE DELS TREBALLADORS.

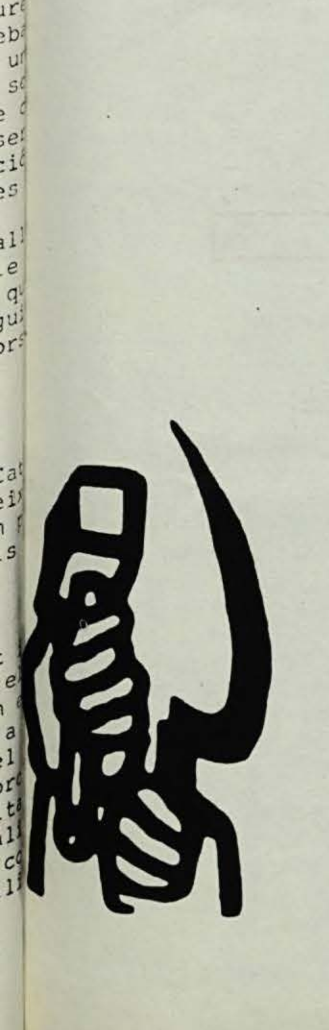
Cal construir un Sindicat Unic Confederal, de classe , independent de l'Estat,els patrons i els partits polítics, amb un funcionament democràtic.Proposem per arribar-hi un Congrés Sindical Constituent amb participació de delegats de tots els treballadors i organitzacions sindicals.

Estem també per la coordinació de tots els organismes elegits pels treballadors, els veïns, els joves, les dones...en la perspectiva de creació d'autèntics órgans populars de poder obrer de base territorial.

Estem per la Vaga General , com a culminació de les lluites impulsades per un Front Unic de Treballadors , aquesta és la millor fita per anar cap al Socialisme.

PER UN GOVERN DELS PARTITS OBRERS

Cap Govern de coalició amb els partits de la burgesia pot donar resposta a les aspiracions i exigències obreres i populars Només un Govern de partits obre obrers, recolzat per l'acció dels treballadors i el poble i responsable davant els seus organs pot començar a realitzar aquest programa, obrint camí cap al Socialisme

CATALANS!

OBRIM-ELS-HI LES PORTES

La mateixa tarda que Jon Etxabe, ja en llibertat, pasava per Barcelona camí d'Euskadi es reuní amb la premsa i familiars de presos polítics per explicar la seva experiència de vuit anys de presò. Eufòric en pensar que bona part dels seus companys del Procés de Burgos estaven al carrer i preocupat per la resta que queden encara entre barrots va contestar a una dona catalana la tista pregunta que molts ens fem: ¿Per què creus que no han deixat anar a cap pres català?

-Crec, va contestar canviant el to de la veu i l'expresió de la cara, el que moltes vegades hem dit en pamflets: NOMES LA LLUITA PAGA. Jo crec que la lluita del poble basc ens ha tret al carrer. Es trist però no puc dir-te res més: lluitar, lluitar, lluitar¡¡¡

El Govern , entre l'espasa i la paret, amb un Aberri Eguna a les portes i les promeses(descarades promeses) que havia fet, no sabem on,de que per aquesta data no quedaria ni un sol pres tancat, ha obert les portes de gent significada i amb fortes penes,fins i tot amb penes de mort conmutades,de lluitadors d'Euskadi, per a con - tentar i deixar inmòbil al poble basc

No va complir les promeses i no va conseguir aturar la mobilització. El dia 10 el poble basc clamava encara per l'AMNISTIA, amb molts dels que acabaven de sortir de la presò a primera fila.

Mentres,part dels que resten a la presò han començat una vaga de fam.

Així es veu com l'Etxabe té raó quant diu que només la lluita paga. Cap fruit ha donat la comissió negociadora amb el Govern dels 10 de l'oposició a Madrid. Ni el Pujol primer, ni el Molins ara han conseguit treure cap pres polític català. Només la nostra força ho pot aconseguir.

TREURE ELS CATALANS DE LA PRESÒ

En Xirinacs encara davant la "Modelo" sap molt bé el que és la desesperació en veure que no en surt ni un. Fa pocs dies feia una crida, també desesperada, a la unitat dels partits polítics catalans. Així, en abstracte...

L'Etxabe també el va anar a saludar i en va dir que admirava el gest d'en Xirinacs per el que significava la seva persistència en tot l'amnistia, però un tant estèril al no anar acompanyada de mobilitzacions i crides a la mobilització per part dels partits polítics catalans. Més de 30 companys de la CNT, AC, PC(i), FRAP, ETA, PC (r) i 6 dones del PC(r) i FAC resten a la "Modelo" i a la Trinitat. Lluny de Barcelona complint llargues penes es troben Ramon Llorca (FAC), Ferran Moliné (CNT), Frederic Sánchez Juliachs(PC(i), Ramon Trilla, Joan A. ró(PCC), Alvar Noguera Calvet, Josep Massana i Josep Lluis Pons L ovet (CNT).

Cal treure'ls avui mateix. No podem parlar de llibertat, d'eleccions lliures, etc., amb un sol pres a dins. Lluitarem fins al final seguint l'exemple del poble basc.